

ΟΙ ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΣ ΥΠΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ

Διάφοροι Πατριάρχαι κυρίως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀλλὰ καὶ ἄλλοι Πατριάρχαι ἢ ὑψηλόβαθμοι κληρικοὶ ἠναγκάζοντο νὰ ἀφορίζουν Ἑλληνας Ἐπαναστάτας.

Οἱ φοβερώτεροι ἀφορισμοὶ εἶναι οἱ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε', συμμετασχόντων καὶ τοῦ παρεπιδημοῦντος τότε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ εἴκοσι ἐνὸς (21) Ἀρχιερέων. Ὑπῆρξαν δὲ καὶ οἱ δύο τελευταῖοι ἀφορισμοὶ τοῦ διαδόχου τοῦ Γρηγορίου Ε', τοῦ Εὐγενίου Β' (βουλγαρικῆς καταγωγῆς), καθὼς καί, παλαιότερον, τὸ συνοδικὸν ἀφοριστικὸν τοῦ Πατριάρχου Καλλινίκου ἐναντίον τῶν «κλεφτῶν καὶ ἀρματολῶν»

Ἐκ ἀφορμῆς ἐπιστολῆς τοῦ εὐλαβοῦς καὶ ταπεινοῦ, ζηλωτοῦ καὶ ἑλληνοψύχου, ἀγιορείτου Βλασίου Μοναχοῦ, ἐδημοσιεύσαμεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐλάβομεν καὶ θέσιν ὑπὲρ τοῦ θέματος εἰς τὰ τεύχη μας 67 (σελ. 3 -13), 68 (σελ. 68-72) καὶ 69 (σελ. 162 -163).

Δυστυχῶς, ὅμως, ὄχι μόνον τὰ Πατριαρχεῖα, τὰ ὁποῖα κινοῦνται ἐν μέσῳ τῶν υἰῶν τῆς Ἁγᾶς ἢ τῶν σκληροπυρηνικῶν Ἑβραίων τοῦ Ἰσραὴλ ἢ ὑπὸ τὰ ὄμματα καὶ κατατρεγμὸν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον ὑπὸ τῶν σιωνιστῶν, μασονίας καὶ λοιπὰ (καὶ αὐτονόητον εἶναι ὅτι αὐτοὶ δὲν δύνανται νὰ ἐκφράζονται ἐλευθέρως, διὰ τοιαῦτα σημαντικώτατα θέματα), ἀλλὰ οὔτε κἂν οἱ ἰθύνοντες τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας (ἢ ὁποῖα ὑποτίθεται, ὅτι εἶναι ἐλευθέρω καὶ ζῶσα) οὐδεμία διαφώτισιν κάνουν καὶ διὰ αὐτὸ τὸ κολοσσιαῖον θέμα. Ἀβασίμως ἰσχυρίζονται, ὅτι δὲν ἰσχύουν οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ Χριστεπωνύμου ποιμνίου καὶ τῶν Ἑλληνοψύχων, ὅτι «δὲν ἐπρολάβομεν νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὴν Τουρκία, ἐσκλαβώθημεν εἰς τὴν φραγκοκρατίαν, σιωνισμόν, μασονισμόν, μαρξισμόν, οἰκουμενισμόν καὶ λοιπὰς σατανοκρατουμένας αἰρέσεις καὶ ὀργανώσεις καταχθονίων σκοτεινῶν δυνάμεων».

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ λόγιος καὶ ἱστοριοδίφης πρῶην Πρωτεπιστάτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους Γέρων Μάξιμος Ἰβηρίτης (Νικολόπουλος) μᾶς ἀπέστειλεν τὸ κατωτέρω ἀπὸ Δεκέμβριον 2016 ἔγγραφόν του καὶ τὸ ἀπόσπασμα :

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΕΚ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΝΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΘΕΝΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Ε' (1863).

Ἐπειδὴ ἄπειροι χιλιάδες εἶναι οἱ συνεργάται, φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῶν σκοπῶν, δραστηριοτήτων καὶ προοπτικῶν τῶν φορέων μας, οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν νὰ δημοσιεύουν εἰς τὸ περιοδικόν μας διάφορα κείμενα των, δὲν ἠδυνήθημεν, δυστυχῶς, νὰ συμπεριλάβωμεν καὶ αὐτὸ τὸ θέμα μέχρι τοῦδε. Ὅμως τώρα, ἀφαιροῦμεν πολὺ σπουδαῖα ἄλλα κείμενα, διὰ νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα περὶ τῶν ἀφορισμῶν τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας. Εὐχόμεθα νὰ εἶναι ἀληθῆ ὅλα αὐτὰ καὶ μακάρι, ἀπειράκις εἴθε, νὰ εἶναι ἀληθεια, ὅτι ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος Ε' μὲ τοὺς συνεργάτας του τὴν ἰδίαν νύκτα κατῆλθεν εἰς τὸ ὑπόγειον, ἔκαυσε τοὺς ἀφορισμοὺς καὶ προσηυχήθησαν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν πεσόντων ἡρώων τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας.

Διαφορετικῶς θὰ εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀνήθικον καὶ ἐντροπὴ δι' ἡμᾶς νὰ παραμένουν οἱ ἡρώες μας, οἱ ὅποιοι ἔκαναν τὰ κορμιά των κόσκινον διὰ τὴν ἀποτίναξιν τοῦ ἀφορήτου τουρκικοῦ ζυγοῦ ἀκόμη ἀφορισμένοι !!!...

Πρὸς τοῦτο καλοῦνται ὅλοι οἱ φορεῖς εὐλαβῶν καὶ ταπεινῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν νὰ ὀργανώσουν μνημόσυνα, ὄχι μόνον εἰς τὴν μητροπολιτικὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς νὰ γονατίσουν τὴν 25ην Μαρτίου 2018 καὶ κάθε ἐπέτειον τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας καὶ νὰ προσεύχωνται ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν ὅλων τῶν ἀγωνιστῶν πρὸ τοῦ 1821 καὶ τῶν ἐπομένων ἐτῶν, Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, Ἀλεξάνδρου Ὑψη-

λάντου, Γεωργίου Καραϊσκάκη, Παπαφλέσσα, Αθανασίου Διάκου, Μάρκου Μπότσαρη, Όδυσσέα Ανδρούτσου και λοιπών.

Τὸ κατ' ἑξοχὴν θεάρεστον καὶ ἀπολύτως ὠφέλιμον μνημόσυνον θὰ εἶναι διὰ τοὺς ἡρώας μας, τοὺς ταπεινοὺς, εὐλαβεῖς καὶ Ἑλληνοψύχους ὅπου γῆς, ἐὰν παύσουν νὰ μᾶς ἐμποδίζουν οἱ ἰθύνοντες Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας νὰ πραγματοποιήσωμεν τὸ μνημεῖον δοξολογίας, εὐχαριστίας, εὐγνωμοσύνης καὶ λατρείας εἰς τὸν Ἐλευθερωτὴν Σωτῆρα Χριστόν, δηλαδὴ τὸ Πανελλήνιον Ἱερὸν Προσκύνημα τοῦ Τάματος τοῦ Ἔθνους.

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΕΚ ΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΝΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΘΕΝΤΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Ε΄.

ΑΘΗΝΗΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΜΕΡΙΜΝΗΣ»

1863.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΙΒΗΡΩΝ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
ΛΕΩ

Γέων Μαΐκος Ήβειζης (νισιολόγους)

ΕΝ ΑΓΙΩ, ΟΡΕΙ ΤΗ, ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2016

Πρὸς τὸν κ. Ἰωάννη Ἀναγνωστόπουλον
Εἰς Ἀθήνας. #

Πάνυ ἀγαπητέ μοι ἐν Χριστῶ ἀδελφεῖ κ. Ἰωάννη,
ὁμοῦ μετὰ τῶν ἡμετέρων ἑορτίων εὐχῶν καὶ
βυχαριτηρίων ἐπὶ τῇ ἀρτίᾳ εὐδόξει καὶ ταύτης τῆς
Παναχυριμῆς "φωτεινῆς Γραμμῆς" 2017, ἀποστέλλω
βουημιένως τὸ ὑποκεδέν δημοσίωμα περὶ τῆς γε-
νομένης ἀρσεως (καύσεως) τοῦ διαδρουμένου εἰσο-
νισοῦ, λέγω, ἀγορισμοῦ ἐπὶ τοῦ Οἰουμηνιστοῦ μισοῦ Πα-
τριαρχείου κατὰ τῶν ἡρώων τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας,
ὅπερ εἶδε τὸ φῶς παρὰ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Ἑθνοϊερο-
μάρτυρος Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Ε', ἡγάρχου Γεωργίου
Ἀγγελόπουλου τὸ 1863 εἰς τὸ περιγεμὸν βιβλίον του
ὑπὸ τὸν ἄριθμον (σελ. 300-303). Τούτο, ὡς δηλοῖ καὶ
ὁ τίτλος αὐτοῦ, προέρχεται ἐξ ἀξιοπίστου παραδόσεως
ἀνδρὸς αὐτόπλου καὶ τελασμίου καὶ δὲν εἰσέρχεται εὐ-
δεμία ἀμφιβολία, καθότι εἰς τὸν παραλέμνον
ἀπὸ τότε καὶ ἐφεξῆς ὅλοι οἱ ἔχουσι καὶ καθο-
προαίρετοι βυχαριτεῖς. Ἐπειδὴ τὰ μάλιστα διατα-
ραχθῆ ἢ μνήμη τοῦ ἀοιδίμου Γρηγορίου τοῦ Ε',
φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ ἀναδημοσιωθῆ εἰς τὸ ἐπόμε-
νον τεῦχος τῆς "φωτεινῆς Γραμμῆς". Με' ἀγάπην Στ.

Ἐξ ἀξιοπύστου παραδόσεως ἀνδρὸς αὐτόπλου
καὶ Σεβασμίου.

Τὴν Μεγάλην Δευτέραν τοῦ 1821, τρεῖς ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ἅπαντες οἱ ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ ἐκοιμῶντο ὕπνον βαθύν, ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Γρηγόριος κατέβαινε τὴν κλίμακα, φέρων εἰς χεῖρας κλεῖδα καὶ ὑπὸ τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν, τῶν μητροπολιτῶν Καισαρίας, Δέρκων, Ἐφέσου, Χαλκηδόνος, Νιζομηδίας καὶ Νικαίας, παρακολοθούμενος. Κατελθὼν δὲ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου ἐπορεύθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ καὶ ἠνέωξεν αὐτὴν ἐξαγαγὼν δὲ τὴν κλεῖδα τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν ζώνην του, καὶ εἰσελθὼν μετὰ τῶν ἁγίων συνοδικῶν ἐν αὐτῷ, ἔκλεισεν αὐτὴν ἔνδοθεν. Οὐδὲν ἄλλο φῶς ἐφώτιζε τὸν Ναὸν, εἰμὴ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς κανδήλας τοῦ ἐσταυρωμένου καὶ τὸ τῆς ὀπισθεν τοῦ ἀρτοφορείου τῆς Ἁγίας τραπέζης. Ἡ σιγή, τὸ τρέμον φῶς τῶν δύο κανδυλῶν, ἡ μαρμαρυγὴ τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἃς αἱ ἀσθενεῖς τοῦ φωτὸς ἀκτίνες ἐδείκνυον κινουμένας, τὸ σοβαρὸν καὶ ἱεροπρεπὲς τῆς ἐκκλησίας, ἡ παρουσία ἐπτὰ ῥασσοφόρων, τῶν ἐπισημοτέρων, ποιμένων τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν ποιμένης παρίστανον θαυμάσιον καὶ ἀπεριγραπτὸν θέαμα, συγκινητικὸν τε καὶ ἐβριθές.

— Ἅγιοι ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοὶ, εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ σοβαρὸς καὶ εὐσεβὴς Πατριάρχης, προχωρήσαντας μέχρι τῶν ἁγίων θυρῶν τοῦ ἱεροῦ βήματος, ἔνθα συνετάχθησαν εἰς κύκλον, ἔχοντες αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ, ἰδοὺ συνήλθομεν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Θεοῦ, οὐδεὶς ἄλλος μᾶς βλέπει, εἰμὴ ὁ ἀκοίμητος αὐτοῦ ὀφθαλμὸς καὶ οὐ δὲν ἄλλο οὐς μᾶς ἀκούει, εἰμὴ τὸ οὐς τοῦ κλινόντος αὐτὸ εἰς τὰς δεξιεὶς καὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀμαρτωλῶν. Πρὸ μικροῦ ἀπευθύναμεν ἀφορισμὸν ἀκούσιον κατὰ τῶν παναστάντων ἀδελφῶν ἡμῶν χριστιανῶν, τῶν ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ σταυροῦ μαχομένων ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος.. Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐνετείλατο ἡμῖν τὸ «εὐχεσθε καὶ μὴ καταρῶσθε», ἡμεῖς δὲ κατηράσθημεν ἔργον ἅγιον, πρᾶξιν θεοῦ μαρτυρίου, θυμάτων ἱερῶν ὑπὲρ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ προσφερθέντων εἰς ὀλοκαύτωσιν· κατηράσθημεν τοὺς τὸν βραχὺν ζυγὸν τῆς δουλείας ἀπειθήσαντας, ἵνα ἐλευθερώσωσι τὴν πατρίδα ἀπὸ τοῦ ὑβριστῆς τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως καὶ τοὺς καταπιστάς τῆς ἐθνικότητος ἡμῶν· ὅθεν ὁ ἀκοντισθεὶς παρ' ἡμῶν ἀφορισμὸς κατ'

αυτῶν, οὐ μόνον ἐπιβάρυνει τὸν τράχηλον ἡμῶν ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀγωνιζομένους κατέθλιψε, καὶ τοὶ ἀκούσιος, διὸ ὀφείλομεν ἵνα ἄρωμεν αὐτὸν τῇ παρακλήσει τοῦ παναγίου πνεύματος.

— Ἄλλ' ἡμεῖς, παναγιώτατε πατριάρχα, ἐπράξαμεν ἔργον ἀκούσιον, ὑπετάχθημεν εἰς τὴν βίαν καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην, ἵνα μὴ ἐρεθίσωμεν τὴν ὀθωμανικὴν κυβέρνησιν εἰς μείζονας κατὰ τῶν χριστιανῶν κακώσεις, ἀπεκρίθη ὁ μακάριος καὶ φιλόκαλος Ἐφέσου, ἀπομάξας ἐν δάκρυ συμπαθείας καὶ μετανοίας συγχρόνως.

— Ἀληθῶς ἐπράξαμεν ἔργον ἀκούσιον, ὑπέλαβεν ὁ αἰοιδῆμος πατριάρχης, ἀληθῶς ὑπογράφοντες τὸν ἀφορισμὸν ἐνώπιον τῆς ἐξουσίας, αἱ καρδίαι ἡμῶν ἤρχοντο, καὶ μελεταῦτα πρέπει νὰ τὸν λύσωμεν. Ἀκούσατε ἀδελφοί! Τὸ μεσονύκτιον τοῦ παρελθόντος σαββάτου, ἀφ' οὗ ὁ διάκονός μου μοὶ ἀνέγνω τὸ μεσονυκτικὸν, ἐπορευόμην εἰς τὴν κλίνην μου, ὅτε δ' ἐκλεία τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός μου, καὶ ἐπλησίασα ὀλίγα βήματα πρὸς αὐτὴν (1) μορφὴ φωτεινὴ ὥσθι αἴφνης ἐνώπιόν μου. «Ἔτοιμάσου, μοὶ εἶπεν, εἰς τὸ μαρτύριον· εὐλόγησον οὖς κατηράσθης καὶ μιμήθητι τὸν Χριστὸν, τὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ἀποθανόντα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ· τὸ μαρτύριόν σου ἔσεται εἰς σωτηρίαν τῶν πιστῶν.» Ἐν τῇ ἐκπλήξει μου ἡ φωτεινὴ μορφὴ ἐγένετο ἀφαντος. Ἡ φωνὴ ὑπῆρχε τοσοῦτον ἁρμονικὴ καὶ πραεῖα, ὥστε εἰσέδου ἐν τῇ καρδίᾳ μου ὡς ἡδύτατον βάλασκμον. Ὁλην ἐκείνην τὴν νύκτα διῆλθον ἐν προσευχῇ καὶ ἡ ψυχὴ μου ὑπῆρχε πλήρης ἀγαλλιάσεως· ἤδη δὲ περιμένω ἀνυπομόνως τὸ μαρτύριον, μαρτύριον εἰς σωτηρίαν τῶν χριστιανῶν.

Οἱ ἀρχιερεῖς θεώρουν ἐν πλήρει σιγῇ καὶ κατανύζει τὸν πατριάρχην τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας περιβεχόμενοι ὑπὸ δακρύων, δακρύων ἱερῶν, δακρύων εὐσεβείας, ἀπύρρεόντων ἐκ καρδιῶν ἀγάπης μεστῶν πρὸς τὸ ἔθνος των.

(1) Ὁ θεῖος πατριάρχης Γρηγόριος ποτὲ δὲν εἰσήγαγεν ἐν τῷ κοιτῶνί του οὐδένα νὰ τὸν βοηθήσῃ ἵνα ἐκδυθῇ καὶ κατακλιθῇ ὡς λέγει· ὁ ἐν Σάμῳ εἰσέτι ζῶν διάκονός του Μελέτιος, νῦν ἐφημέριος τῶν ἁγίων Θεοδώρων, διότι, ὡς πολλὰκις παρετήρησεν, ἡ στρωμνὴ του ποτὲ δὲν ὑπῆρχε πεπιεσμένη, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀμφίβαλλεν, ὅτι ἐκοιμάτο ἐπὶ τῆς ψάθης ἐνδεδυμένος, φέρων κατὰσάρκα χιτῶνα μάλλινον.

— Ἄγωμεν, ὑπέλαβεν ὁ θεῖος Γρηγόριος, τὸ μαρτύριόν μου θέλετε ἀκολουθήσει καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί μετὰ μικρὸν τοῦ ἡμετέρου, ἵνα γείνη πλήρης ἡ θυσία. Ἅγιε Νικομηδείας, εἶπεν ἀποβλέψας πρὸς αὐτὸν, σὺ εἶσαι ὁ νεώτερος πάντων ἡμῶν, ἀναψε τὰς λαμπάδας τῆς ἁγίας τραπέζης.

Ὁ σεβάσμις ἱεράρχης ἔδραμε προθύμως καὶ λαβὼν κηρίον τὸ ἤναψε, καταβιβάσας τὴν κανδύλαν τοῦ σταυροῦ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἅγιον βῆμα, ὅπερ ἐν ἀκκρεῖ ἐγένετο κατάφωτόν.

— Ἐνδυθῆτε τὰς ἱερτικὰς ὑμῶν στολάς, εἶπεν ὁ πατριάρχης, καὶ συγχρόνως ἐνεδύετο καὶ οὗτος, ὑπὸ τοῦ ἁγίου Νικομηδείας βοηθούμενος.

Εἰσελθόντων ἀπάντων ἐν τῷ ἱερῷ βήματι, ὁ πανιερώτατος πατριάρχης ἔσθη κατὰ πρόσωπον τῆς ἁγίας Τραπέζης, οἱ δὲ σεβασμιώτατοι ἀρχιερεῖς περιεκύκλωσαν αὐτὸν περίξ αὐτῆς ἰστάμενοι. Μετὰ τὸ «*Εὐλόγητός ὁ Θεὸς ἡμῶν*» καὶ μετὰ εὐσητομον ἀκολουθίαν, λαβὼν ὁ Πατριάρχης τὸν ἀφορισμὸν ἔθεσεν αὐτὸν ἐπὶ ἐνὸς τρίποδος παρὰ τῆ ἁγία Τραπέζῃ· εἶτα

«*Θεὲ Παντοκράτωρ, ἀνεφώνησε, πανάγαθε, Σὺ ὁ ἀποστειλας τὴν μονογενῆ σου υἱὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα λάβῃ σάρκα, διὰ Πνεύματος ἁγίου παρὰ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ ν' ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὑπὲρ ἡμῶν, συγχώρησον πρῶτον ἡμῖν τοῖς ἡμαρτηκόσι σοι διὰ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς τοῦ μονογενοῦς σου υἱοῦ, τοῦ ἐντειλεμένου ἡμῖν «*Ἐύχεσθε καὶ μὴ καταρᾶσθε*». Εἶτα, καθὰ δέδωκας ἡμῖν ἐντολὴν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, καταλύομεν τὸν ἀφορισμὸν τοῦτον, ὃν ἀκουσίως ἀπνηθύνκαμεν κατὰ τοῦ χριστεπωνύμου ποιμνίου σου. Ναί, Κύριε βασιλεῦ, ἐπάκουσον ἡμῶν καὶ ἐνίσχυσον καὶ σῶσον αὐτὸ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, ὅτι δεδοξασμένος ὑπάρχεις σὺν τῷ μονογενεῖ σου υἱῷ καὶ τῷ Ἁναγίῳ σου πνεύματι νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.»*

Μετὰ τὴν ἐκφώνησιν ταύτην, λαβὼν μίαν τῶν λαμπάδων τῆς ἁγίας Τραπέζης, ἐνέπρησε τὸν ἀφορισμὸν, ὅστις κατέπεσεν εἰς σποδὸν πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἐπεκδυθέντων τῶν ἁγίων τούτων ποιμένων τὰς ἱερτικὰς αὐτῶν στολάς, ὁ ναὸς ἔμεινεν αἰθις φωτιζόμενος διὰ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός τῶν δύο κανδυλῶν, σεσθηθειῶν τῶν λαμπάδων τῆς ἁγίας Τραπέζης. Προπορευόμενος δὲ ὁ θεῖος Γρηγόριος ἠνέωξε τὴν θύραν καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν μακαρίων ἱεραρ-

χῶν ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ, καὶ κλείσας αὐτὴν αὔθις ἀνήλθεν εἰς τὸ Συνοδικὸν ματ' αὐτῶν.

Μεθ' ἡμέρας ἕξ ὁ ἱερός εὐτος ἀμνός ἐκρέματο ὡς κακοῦργος εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας ἄπνους, ἔχων ἐστραμμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, τὰ δὲ χεῖλη ἡμιηνεωγμένα ὡς νὰ παρεκάλει τὸν οὐράνιον πατέρα ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως ἀπάσης τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΑΜΦΟΣ.

